

Mynd: Jens Kristian Vang

Njótið løturnar og náttúruna

- Øll hava eitt felags endamál, sum er at fiska síl og annars hugna sær í Guðs fríu náttúru, sum er so sera vøkur her um leiðir. Bæði sum einstaklingur og saman við familjuni ber til at fáa nógv burturúr og veruliga at njóta hesar løturnar, segði Ansy Høghamar í røðu til fiskikappingina á Eiði

Góðu fiskarar og fyrireikarar! Góðu tit øll!

Fyrst vil eg takka fyri høvið, at sleppa at siga nøkur fá orð her í kvøld.

Vit eru á einum stað, ið fær mong og góð barnaminni at koma fram fyri meg, tí her eigi eg mong sporini.

Eg minnst, hvussu eg saman við vinkonunum her á Eiði plagdi at fara suður á vatn at svimja.

Tá var sum nú, at øllum børnum dámdi væl at spæla við vatn og í vatni – tað veri seg at flota bát, vassa ella bara at kasta steinar.

Foreldrin lögdu okkum altíð eina við, at vit skuldu ansa væl eftir okkum og eftir hvørjum øðrum, og tað álit høvdu tey á okkum, at vit ansaðu væl eftir.

Eisini fóru vit við skúlanum suður á vatn at svimja, og eg minnst, hvussu glað eg var, tá vit gingu í rekkju og sungu:

Vinstra, høgra, vinstra, høgra, tað er rætta lagið.

Nú er tað væl, so sum tað skal, soleiðis skulu vit ganga.

Tá vit so komu suður á vatn, var eitt øki, sum vit skuldu halda okkum innanfyri, og tað var markerað við hvítum og reyðum tundri, sum fleyt á vatninum.

Vit finga altíð at vita, at vit máttu ikki fara longur út enn til Toppistein, sum í dag stendur uppi á landi og møtir okkum, tá vit koma niðan á vatnið, og sigur okkum farvæl tá vit fara avstað aftur.

Eisini gleddi eg meg til at liggja í telti, tí her við Eiðisvatn er so sera náttúruvakurt – við Føroya hægstu fjøllum oman fyri seg.

Fjøllini standa, men í aðrar mátar er nógv broytt, síðani eg var barn á Eiði.

Eitt, sum stendur sum eitt sera vakurt minni, var at siggja Millánna, hvussu stór hon var, har hon rann oman á Breiðasand – men nú er hon vekk.

Vatnið kann nú sigast at hava fyrst og fremst eitt vinuligt endamál, so streymur kann fáast burturúr.

Stór byrging er gjørd, so sum mest kann fáast

Myndir: Birgir Waag Høgnesen

burturúr, tá vatnið forsýnar Eiðisverkið, so tað kann gera streym.

Hetta er prísurin, vit noyðast at rinda, skulu vit hava burðardyggja orku úr náttúruni, sjálvt um ásannast má, at uttan áirnar er náttúran so nógv ferðir fá-

tækari.

Nú skal eg ikki dvølja longur við tað, tí nú er tað fiskikappingina, tað snýr seg um.

Ikki er sørt, at tað minnir nakað um farnar tíðir, at so nógv fólk er savnað við vatnið.

Øll hava eitt felags endamál, sum er at fiska síl og annars hugna sær í Guðs fríu náttúru, sum er so sera vøkur her um leiðir.

Bæði sum einstaklingur og saman við familjuni ber til at fáa nógv burturúr og veruliga at njóta hesar løturnar.

Her ber til at liggja í telti ella at gista í kampingvogni, og skjótt kann tað kennast upp á sama máta, sum tá far-ið var suður á vatn í gomlum døgum.

Tá fiskikappingin var í fjør, vóru 400 fólk her í fagra-sta summarveðri við setandi sól og Kollinum í baksýni.

Størsta sílið tá vigaði 740 gram, og spennandi verður nú at vita, hvussu vignast hesa ferð.

Samstundis sum kappast verður, eru tit eisini við til at rætta stuðulsfelagnum hjá EB/Streymi eina góða hond,

ið aftur gagnar fót bóltfelagnum, EB/Streymi.

Hetta er ein felagsskapur, sum hevur stóran týðning fyri alt økið her norðuri og skapar eitt gott samanhald, eingin av okkum vildi verið fyrriuttan.

Samanleggingin av EB og Streymi er fyrmynd fyri onnur kring landið og er besta dømið um, hvussu samanhald veruliga kann geva styrki.

Vit kunnu so gleðast um, at vit bæði fáa ríkar løtur við vøllin, men eisini – sum her – langt burtur frá vøllinum og bóltinum kunnu hava samanhaldið við okkum.

Eg vóni, at tit øll somul hava havt tað gott her við vatnið enn eina ferð.

Við hesum orðum vil eg ynskja øllum eitt gott og ikki minst veðurgott summar.

Takk fyrri!

